

CEMİL KANUKŞU

o vakit
son mimoza

CEMİL KAVUKÇU

O VAKIT
SON MİMOZA

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

2. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Melih Kavukçu

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-2829-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750728297

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CEMİL KAVUKÇU

O VAKIT
SON MİMOZA

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Temmuz Suçlu, 1998

Dönüş, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyaları, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimoz'a'da Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçıran, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

Maviye Boyanmış Sular, 2016

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla da Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

O Vakit	13
Fidan	23
Dörtgen	35
Zamansızlık	65
Nasıl Olsa Gideceksin	75
Bayram Sabahı	87
Düğün Fotoğrafi	89
Keçi	91
Gün Karşılama Töreni	93

“Balıklar karınları yukarı doğru ölürler ve yüzeye çıkarlar;
bu, onların düşüş biçimidir.”

André Gide

O VAKIT

“O vakit, değildir bu vakit,” dedi bankacı Sabri Bey. Sekiz numara yakın gözlüklerinin ardından tuhaf bir mahlukmuş gibi bira bardağına bakıyordu. Her zamanki yerini alıp bar taburesine tünemişti. Hiçbir kuşa benzemeyen bir kuştı ve herkesin kabullendiği, artık kimsenin dikkate almadığı bir biçimde kendi kendine ötüyordu. İlk zamanlar yadırganmıştı, “Al bi manyak daha,” denilip arkasından konuşulmuş alay edilmişti. En çok da elektrikçi Selami kıl olmuştu bu kendi kendine konuşan adama. Kaba ve köylü görünümüne karşın usta bir elektrikçidir Selami ve gömleğinin cebinden kontrol kalemi eksik olmaz. Onu hayata bağlayan tek nesne, bir köprü. Hatta Sabri Bey’in iyice uçtuğu bir gece kontrol kalemini eline alıp, “Şunun sigortalarına bir bakayım mı abiler,” demişti. Hepimiz gülmüştük, Ender de kollarını iki yana açıp, “Ne yapayım,” der gibi boynunu bükmüştü. Yani, “müşteri daima haklıdır” ayakları. Üstelik cüzdanı sağlam ve peşinci bir müşteri. Sabri Bey bütün bunların farkında değildi; çünkü o Mimoza’ya geliyor ama başka bir âleme uçuyordu. Belki de buraya geliş nedeni, o âleme geçişin en kısa yolunu bulmuş olmasıydı. Birkaç gün içinde alışmıştı ona, ilgi alanımızdan çıkmıştı. Ama Sabri Bey’in hiçbir şey yapmadan herkesi kendi alanına çeken ve mahcup

eden tuhaf bir gücü vardı ki, bu sayede kısa sürede saygınlığını sağlamıştı. Ayrıca Ender için nadir bir müşteriydi. Hesap takmaz, borç yapmazdı. Eli açıktı. Efendiydi, ağzından kötü bir söz çıktığı duyulmamıştı, sözün özü “bey”di o. Kendi kendisiyle yüksek sesle konuşması Sabri Bey’in ötme biçimiydi; kargadan da, saksağandan da berbattı sesi. Hepimiz değişik türlerde kuşlardık aslında; akşamla birlikte bakışları hatta bütünüyle yüzü değişen ve içinden yalnızca gölgeler geçen kuşlar. Akşam olunca gelip Ender’in Mimoza’sına sığınuyorduk; herkesin tüneği ve gelme saati belliydi. Sabri Bey yaz kış sekizi geçirmezdi. Mekân öğleye doğru temizlik için açılırdı, o saatte tek tük takılan da olurdu. Önceki gecenin izlerini silmeye ve ortalığı toparlamaya çalışan Zeki’nin bundan hiç hoşlanmadığını bildiğim halde çok çaresiz kaldığım bir gün ben de uğramıştım. Gün ışığında hiçbir tadı yoktu Mimoza’nın. Hatta kasvetliydi. Akşamla birlikte çehresi değişmeye başlar, gece ise bambaşka bir âleme dönerdi. Ötmeyi unutanlarımız, kanatlarını nereye bıraktığını bilmeyenlerimiz, gagalarına sövenlerimiz vardı. Ama Sabri Bey öyle değildi, kendi kendine yetebiliyordu. Her zaman tek başına otursa da yalnız olmadığını biliyorduk. Arada gözünün birini kısıp önemli bir şey hatırlamış ya da birini dinliyormuş gibi başını ağır ağır sallıyor, ardından öfkeli bir el hareketi yaparak bardağını azarlıyor, sonra da karşısındakini incitmiş gibi mahcup gülümsüyordu. İşte o zaman alnı ve göz kenarları daha da kırışıyor, burnu adeta uzayıp incecik sivri bir gagayı andırıyor, seyrek saçları diken diken oluyordu. Onu ilk defa gören, içerken yaşadığı değişimi bilmeyen ağıyor sanırdı Sabri Bey’i. Kimseye ihtiyacı yoktu; çünkü o hiçbirimizin görmediği, birbirinden değerli kalabalık bir arkadaş grubuyla geliyordu meyhaneye. Sormaya cesaret edemiyorduk; ölmüş ya da izlerini yitirdiği arkadaşlarıyla mı birlikteydi yoksa bu onun ya-

rattığı bir dünya mıydı? Bilmiyorduk. Kendi aralarında eğlenir, efkârlanır, tartışır, bazen şarkı bile söylerlerdi. Sadece Sabri Bey'in sesi duyulurdu doğal olarak ve bu eziyete katlanmamızın tek nedeni vardı: saygı. Yalnızlığını böyle giderdiğini düşünüyordum. Sonunda herkes kendince bir yol buluyordu; yani, peçete kâğıtlarına yüzler çizen benim gibi, her şeye –Ender'e bile– yeni görüymüş gibi bakan elektrikçi Selami ya da, fil gibi bira içen, içtikçe ağırlaşan, zaten irikıyım olan ve sonunda yürümekte zorluk çeken Veysel gibi, zihnindeki darmadağınık düşünceleri kovalamasına destek olsun diye hızlı hızlı içen gizli şair –şairliğini de ben keşfetmişim– Feridun gibi, garson Zeki gibi, aşçı ve aynı zamanda bulaşıkçı olan Cengiz gibi ama en çok da parasızların merhametine sığındığı buranın patronu ve tanrısı Ender gibi. Ne yazık ki o yalnız olduğunun bile farkında değildi. Gözüne saray gibi görünen bu salaş meyhanenin padişahıydı. Sarhoşlara hükmetmenin yanı sıra para da kazanmak istiyordu, isteyecek tabii. Ama iş parayla bitmiyordu ki...

Her zamanki köşe masamda, sırtımı duvara dayamış sandalyemde oturuyor ve, "O vakit hiçbir zaman gelmeyecek," diyorum. İçimden tabii. Bir yandan da barın arkasında, hepimizi tehdit edercesine zaman yiyen duvar saatine takılıyor gözüm. Gecenin onu. Erken. Ender'in radyodan Türk sanat müziğini açmasına bir, radyonun kapatılıp, ışıkları kısılarak Seyhun eşliğinde bir orman korusunun kurulmasına iki saat var. Çaktırmadan Sabri Bey'i izlerken çok küçük yudumlar alıyorum bitmek üzere olan rakımdan. Bir kaçış yolu bulmuşsun Sabri Bey, ne güzel, diyorum. Her şeyden önce yalnız değilsin; tek başına gelmiyorsun Mimoza'ya. Tıkılıp kaldığımız bu mekân senin için bir sıçrama tahtası. Göremediğimiz o kişilerle neler konuştuğunu merak ediyorum. Ses tonunun değişmesinden, birden yumuşayıp sevecenleşmesinden

anlıyorum ki aranızda bir de kadın var. Seni bu kadar kahreden de o galiba Sabri Bey. Hikâyenize dahil olmayı ve eski arkadaşlarını, şimdiki hayaletlerini tanımayı çok istiyorum. Bana anlatabilirsin, seni hiç bölmeden, soru sormadan sessizce dinlerim.

Ender'in güçlü sesiyle toparlandım birden, gazino patronu edasıyla –arada yapar bunu– sanatçısını sahneye davet ediyormuşçasına ama alaycı bir ifadeyle, “Kim dedi gelmez diye, işte Baba Hasan huzurlarınızda!” diye haykırdı.

Baba Hasan her zamanki mağrur ve yorgun edasıyla sağ kolunu hafifçe kaldırarak Ender'in sitemli coşkusuna karşılık verdi. Taksici arkadaşlarının takıldığı büfede ayaküstü bir hayli süslediği belli oluyordu. Ender de bunun farkında olduğunu belirtmek için öyle davranmıştı. Dışarıda ya da başka bir mekânda içen müşterilerinin ona ihanet ettiğini düşünür ve bunu bir biçimde dile getirirdi. Az çakal değildi. Sabri Bey başını çevirip bakmadı bile, o kendi âlemindeydi. Hasan Abi'nin huyudur, durumu iki kelimeyle açıklamasa rahat edemez:

“Hani yanlış anlaşılmasın, ben biraz iyiyim, belki bir bira, o da Ender'in yüksek müsaadeleriyle.”

Ender'in makyajlı müşterilerden hoşlanmadığını bildiği halde bunu yapıyor ya, helal olsun ona. Baba Hasan'ın bu akşam seçtiği masa benimki, gelip karşıma oturdu. Öne doğru eğilip alçak sesle, “Vermezse çeker giderim,” dedi, “bir daha da buraya gelmem.”

“Olur mu öyle şey Baba,” dedim, “sen takma kafanı.”

Ender'in buyurgan sesi duyuldu yine, “Zeki, çek bir bira Baba Hasan'a!”

Zafer kazanmış komutan gibi güller açtı Baba'nın yüzünde, “Gördün mü ipneyi,” dedi, “nasıl da çark etti.”

“Bize yanlış yapamaz abi, buranın müdavimleri, hat-ta kurucularıız.”

İçeri girdiğimizde boş gözlerle tavana bakıyordun. Sonra bize döndün, gülümsemeye çalıştın. Sana başka bir gözle bakıyordum artık. Yalnız ben değil, hepimiz öyle bakıyorduk. Bizi kandırmıştın. Ama en acısı, hiçbir şey olmamış, hastaneye yatacağın güne kadar gizli gizli içmemişsin gibi kandırmaya devam ediyordun. Ne yapabildik? Bu koşullarda kızamaz, eleştiremez, kalbini kıramazdık. Olan olmuş, her şey bitmişti artık.

O Vakit Son Mimoza, Cemil Kavukçu'nun belki en hüzünlü kitabı. Alkol bağımlılığı nedeniyle hastaneye yatırılmış bir dost, zaman kavramını yitirmiş yaşlı bir anne, batmak üzere bulunan, hedefsiz, menzilsiz bir gemiye toplanmış düşsel çocukluk kahramanları... Kavukçu'nun, yaşamı her yönüyle kavrayan, her duygunun hakkını veren öykülerinde sıra hüzünde... Ama okuyunca göreceksiniz; en umutsuz anlarımızda bile bahçemize bir fidan diker, bir sokak hayvanıyla dost olur, ölüm döşeğinde gülümseriz. Çünkü insan asıl umudunu kaybettiği zaman ölür.

Kapal döşeni Melih Kavukçu

• caryayinlari.com • twitter.com/caryayinlari • facebook.com/caryayinevi

ISBN 978-975-07-8829-7

9 789750 728297